

Uz sākumlapu>Prasības iesniegšana tiesā>Kur un kā>Kuras valsts tiesības jāpiemēro? Kuras valsts tiesības jāpiemēro?

Itālija

1 Tiesību avoti

Itālijā starptautisko privāttiesību avoti ir vietējie tiesību akti, Eiropas Savienības regulas un starptautiskās konvencijas, kuru parakstītājvalsts ir Itālija.

1.1 Valsts tiesību normas

Itālijā starptautisko privāttiesību jautājumus reglamentē 1995. gada 31. maija Likums Nr. 218, ar ko tika aizstāta vispārējo tiesību normu 16.–31. iedaļa Civilkodeksa (*Codice Civile*) sākuma daļā.

1.2 Daudzpusējās starptautiskās konvencijas

Pilns spēkā esošo daudzpusējo konvenciju saraksts

Itālijā spēkā esošās daudzpusējās konvencijas ir uzskaitītas pievienotajā sarakstā (13 Kb) (13 Kb)

1.3 Svarīgākās divpusējās konvencijas

Tiesu visbiežāk piemēroto divpusējo konvenciju neizsmejošs saraksts

Divpusējās konvencijas, kas līdz šim bija piemērojamas starptautisko privāttiesību jautājumos starp Itāliju un citām atsevišķajām Eiropas Savienības dalībvalstīm, ir aizstātas ar tajā pašā jomā pieņemtajiem Kopienas tiesību aktiem. Visbiežāk piemērojamās regulas ir Regula (EK) Nr. 1393/2007 par tiesas un ārpus tiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs, Padomes Regula (EK) Nr. 1206/2001 par sadarbību starp dalībvalstu tiesām pierādījumu iegūšanā civillietās un komercietās, Padomes Regula (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un Regula (ES) Nr. 1251/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās.

Jautājumos starp Itāliju un valstīm, kas nav dalībvalstis, visbiežāk piemērojamās divpusējās konvencijas ir konvencijas par juridisko palīdzību un spriedumu atzīšanu un izpildi, kas noslēgtas ar Argentīnu (Romā, 1987. gada 9. decembrī), Brazīliju (Romā, 1989. gada 17. oktobrī), Krievijas Federāciju un pārējām bijušās PSRS republikām (Romā, 1979. gada 25. janvārī), bijušās Dienvidslāvijas republikām (Belgradā, 1962. gada 7. maijā), dažām Apvienotās Karalistes bijušajām domīnijām, tostarp Austrāliju un Kanādu (Londonā, 1930. gada 17. decembrī), Šveici (spriedumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās, Romā, 1933. gada 3. janvārī, un atļūdzība par ceļu satiksmes negadījumiem, Romā, 1978. gada 16. augustā), Bulgāriju (Romā, 1990. gada 18. maijā), Rumāniju (Bukarestē, 1972. gada 11. novembrī) un Turciju (Romā, 1926. gada 10. augustā).

2 Kolīziju normu piemērošana

2.1 Vai tiesnesim ir pienākums pēc savas iniciatīvas piemērot kolīziju normas?

Kādā mērā un kādos apstākļos?

Saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem tiesai ir jāpiemēro tiesību kolīziju normas tās izskatāmajā lietā pēc savas iniciatīvas — tai jānosaka, kuri tiesību akti ir piemērojami, neņemot vērā pušu paskaidrojumus par attiecīgo jautājumu (*iura novit curia*). Ārvalstu tiesību aktu izpētē tiesnesim var palīdzēt Tieslietu ministrija, un viņš var izmantot 1968. gada Londonas Ārvalstu tiesību aktu konvenciju.

2.2 Atgriezeniskā norāde

Ja tiesību kolīziju normās, ko piemēro tiesa, kura izskata lietu, ir norādīts ārvalstu tiesību akts, ir iespējams, ka šādā ārvalstu tiesību aktā ietvertajās tiesību kolīziju normās ir norādīti citi piemērojamie tiesību akti ("atgriezeniskā norāde" jeb "*renvoi*").

Piemēram, lai reglamentētu Francijā dzīvojoša Anglijas valstspiederīgā rīcībspēju un tiesībspēju, Francijas tiesību kolīziju normā ir norādīts Anglijas tiesību akts. Tomēr Anglijas tiesību kolīziju normā ir atsauce uz dzīvesvietas valsts, t. i., Francijas, tiesību aktiem.

Kas šādā gadījumā notiek Itālijā? Kas notiek, ja Itālijas tiesību aktā ir norādīts citas valsts tiesību akts, kurā, savukārt, ir atsauce uz Itālijas vai trešās valsts tiesību aktu?

Ikreiz, kad Itālijas tiesību aktā ir norādīts citas valsts tiesību akts, kurā savukārt, ir atsauce uz citas valsts tiesību aktu, attiecīgā atgriezeniskā norāde tiek pieņemta un attiecīgās citas valsts tiesību aktu piemēro tikai šādos gadījumos:

- 1) ja attiecīgās citas valsts tiesību akts atzīst atgriezenisko norādi;
- 2) ja atgriezeniskā norāde ir uz Itālijas tiesību aktu.

Atgriezeniskā norāde nedarbojas, ja piemērojamo ārvalsts tiesību aktu izvēlējušās puses vai ja tas attiecas uz aktu veidu, vai ārpuslīgumisku saistību gadījumā.

2.3 Piesaistes kritērija izmaiņas

Kas notiek, ja mainās piesaistes kritērijs, piemēram, kustamu lietu nodošanas gadījumā?

Piemēro iepriekš izklāstītos noteikumus.

2.4 Izņēmumi kolīziju normu piemērošanā

Vai tiesas var atteikties piemērot piemērojamo ārvalstu atsauces tiesību aktu, ja tas ir pretrunā starptautiskai sabiedriskajai kārtībai? Un vai ir likumi vai citi valsts noteikumi, kas ir noteicošie attiecībā pret kolīziju normām (imperatīvas normas "*lois de police*" nozīmē)?

Saskaņā ar Itālijas tiesību aktiem (Likuma Nr. 218/1995 16. pants) tiesa nedrīkst piemērot ārvalstu atsauces tiesību aktu, ja tā piemērošanas sekas ir "pretrunā sabiedriskajai kārtībai" (*contrari all'ordine pubblico*). Parasti ar to saprot "starptautisku sabiedrisko kārtību". Tiesībspēju, rīcībspēju un citus nosacījumus attiecībā uz stāšanās viendzimuma laulībā reglamentē katras šādā laulībā stājušās personas valsts tiesību akti, kas piemērojami laulības noslēgšanas laikā. Tomēr, ja piemērojamie tiesību akti neatļauj viendzimuma laulības, piemēro Itālijas tiesību aktus (1995. gada Likuma Nr. 218 32. *ter pants*). Tiesību normu kolīziju gadījumos (minētā likuma 17. pants) noteicošie ir Itālijas tiesību akti, un atkāpšanās no tiem nav pieļaujama neatkarīgi no atsauces uz ārvalstu tiesību aktu, ja to prasa Itālijas tiesību aktu mērķis un darbības joma ("prevalējošas imperatīvas normas", itāļu valodā "*norme di applicazione necessaria*").

2.5 Ārvalstu tiesību pārbaude

Tiesneša un pušu pienākumi

Tiesneša pienākums ir noteikt piemērojamos ārvalstu tiesību aktus; viņam var palīdzēt puses, universitātes vai Tieslietu ministrija.

Kādi pierādīšanas līdzekļi ir pieņemami?

Kā ārvalstu tiesību aktu pierādīšanas līdzekļus var izmantot starptautiskās konvencijās norādītos instrumentus, informāciju, ko sniedz ārvalstu iestādes ar Tieslietu ministrijas starpniecību, un ekspertu vai speciālu struktūru atzinumus.

Kas notiek, ja ārvalsts tiesību aktu nevar pārbaudīt?

Ja iespējams, tiesa piemēro tiesību aktu, ko norāda citi piesaistes kritēriji, kurus izmanto šāda veida gadījumos. Ja tas nav iespējams, piemēro Itālijas tiesību aktus.

3 Kollīziju normas

3.1 Līgumsaistības un tiesību akti

Likuma Nr. 218/1995 57. pantā ir noteikts, ka līgumsaistībām piemērojami tiesību akti ir tiesību akti, kas norādīti 1980. gada 19. jūnija Romas konvencijā. Vispārīgi runājot, minētajā konvencijā ir noteikts, ka līgumam piemēro tiesību aktus, ko izvēlējušās puses.

Ja šāda izvēle nav izdarīta, piemēro tās valsts tiesību aktus, ar kuru līgums ir visciešāk saistīts, tomēr ar nosacījumu, ka tiek piemērotas jebkuras citas starptautiskas konvencijas, kas var attiekties uz konkrētajām saistībām (piemēram, 1955. gada Hāgas Konvencija par kustamu preču pārdošanu būs piemērojama prioritāri attiecībā pret 1980. gada Romas konvenciju).

Starptautiskā konvencijā vai atbilstoši pušu gribai noteiktos tiesību aktus tomēr nepiemēro, ja to piemērošana būtu pretrunā sabiedriskajai kārtībai (piemēram, ja tas ir pretrunā imperatīvajām normām vai drošības noteikumiem).

Kopš Regulas (EK) Nr. 593/2008 (regula "Roma I") īstenošanas pārrobežu līgumu lietās, kurās iesaistītas ES dalībvalstis, vairs nepiemēro starptautiskajās konvencijās paredzētos noteikumus, bet piemēro minēto regulu.

Regula paredz, ka galvenais kritērijs, ko piemēro, nosakot līgumsaistībām piemērojamos tiesību aktus, ir pušu izvēle. Tomēr līgumslēdzēju pušu izvēlētie tiesību akti nedrīkst ierobežot prevalējošu imperatīvo normu piemērošanu tiesību sistēmā, ar kuru līgums ir visciešāk saistīts.

Ja puses nav izvēlējušās tiesību aktus, regulā ir paredzēti vairāki īpaši piesaistes kritēriji atsevišķiem līgumu veidiem. Piemēram:

preču pārdošanas līgumu reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir pārdevēja pastāvīgā dzīvesvieta;

ar īres lietām saistītu līgumu reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā atrodas attiecīgais īpašums;

pakalpojumu sniegšanas līgumu reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir pakalpojumu sniedzēja pastāvīgā dzīvesvieta.

Jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi šādās lietās reglamentē Regula (ES) Nr. 1215/2012 (regula "Brisele Ia" jeb regula "Brisele I bis").

3.2 Ārpuslīgumiskās saistības

Likumā Nr. 218/1995, kas minēts iepriekš, ir norādīti noteikumi, kas piemērojami šādos ārpuslīgumisku saistību gadījumos:

vienpusējs solījums (tās valsts tiesību akti, kurā solījums dots);

kredītinstrumenti (1930. gada Ženēvas konvencijas par vekseliem un čekiem, 1931. gada Ženēvas Konvencija par čekiem, savukārt attiecībā uz citiem kredītinstrumentiem galvenajām saistībām piemēro tās valsts tiesību aktus, kurā attiecīgais instruments izdots);

pārstāvniecība (tās valsts tiesību akti, kurā ir pārstāvja darbības vieta vai kurā viņš pārsvarā īsteno citas pilnvaras);

saistības, kas izriet no tiesību aktiem (tās vietas tiesību akti, kurā noticis notikums, no kā izriet saistības);

atbildība par neatļautu darbību (tās valsts tiesību akti, kurā noticis attiecīgais notikums, bet, ja to pieprasa cietusī puse, — tās valsts tiesību akti, kurā noticis kaitējumu radījušais notikums, un, ja ir iesaistīti tikai vienas valsts pilsoņi, piemēro attiecīgās valsts tiesību aktus).

Kopš Regulas (EK) Nr. 864/2007 (regula "Roma II") īstenošanas pārrobežu lietās, kurās iesaistītas ES dalībvalstis, piemēro minēto regulu. Regulā ir paredzēts, ka saistības, kas izriet no neatļautas darbības, no atbildības, kas izriet no sarunām pirms līguma slēgšanas, no atbildības, kas radusies, pārvaldot citas personas lietas, un no netaisnas iedzīvošanās, reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā radies kaitējums, neatkarīgi no tā, kurā valstī noticis kaitējumu radījušais notikums. Puses var izvēlēties tiesību aktus, pamatojoties uz vienošanos, kas panākta pēc kaitējumu radījušā notikuma.

Jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi šādās lietās reglamentē Regula (ES) Nr. 1215/2012 (regula "Brisele Ia" jeb regula "Brisele I bis").

3.3 Personas statuss, tā aspekti saistībā ar civilstāvokli (vārds, dzīvesvieta, rīcībspēja)

Personas statusu, tiesībspēju un rīcībspēju, kā arī personisko tiesību esību un saturu, tostarp tiesības uz vārdu, reglamentē ieinteresētās personas valsts tiesību akti, izņemot tiesības, kas izriet no ģimenes attiecībām, kurām katrā gadījumā atsevišķi piemēro Likumā Nr. 218/1995 noteiktos atsaucē noteikumus.

3.4 Tiesisko attiecību noteikšana starp vecākiem un bērniem, ieskaitot adopciju

Izceļšanās un pilsonība tiek iegūta, pamatojoties uz bērna dzimšanas laikā spēkā esošajiem tās valsts tiesību aktiem, kuras valstspiederīgie ir vecāki vai viens no vecākiem. Vecāku un bērnu attiecības un personiskās un finanšu attiecības starp vecākiem un bērniem, tostarp vecāku atbildību, reglamentē tās valsts tiesību akti, kuras valstspiederīgie ir bērns dzimšanas laikā.

Tomēr neatkarīgi no šīm atsaucēm uz citiem tiesību aktiem pār ārvalstu tiesību aktiem prevalēs Itālijas tiesību akti, kuros ietverts princips, ka ir viens "bērna" statuss (un ka tādējādi pret bērniem, kuri dzimuši precētiem pāriem, un bērniem, kuri dzimuši neprecētiem pāriem, jāizturas vienādi), kas nosaka vecāku atbildību abiem vecākiem, paredz abiem vecākiem pienākumu nodrošināt bērnam uztur līdzekļus un pilnvaro tiesas pieņemt pasākumus, lai ierobežotu vecāku atbildību vai atņemtu aizgādības tiesības bērnam kaitējošas rīcības gadījumā.

Kad Itālijas tiesā iesniedz pieteikumu par bērna adopciju, lai piešķirtu bērnam leģitīma bērna statusu, piemēro Itālijas tiesību aktus (Likums Nr. 184/1983).

Likuma Nr. 184/1983 29. pantā un turpmākajos pantos *inter alia* ir ietverts īpašs noteikums, kas attiecas uz gadījumiem, kad Itālijas pastāvīgie iedzīvotāji vēlas adoptēt bērnu no ārvalstīm, un ar ko tiek īstenotas 1993. gada 29. maija Hāgas Konvencijas par starptautisko adopciju prasības.

Attiecībā uz citām tiesību kollīziju normām Likuma Nr. 218/1995 38. pantā ir ietverti sīki izstrādāti noteikumi dažādiem gadījumiem.

Jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi lietās par vecāku atbildību reglamentē Regula (EK) Nr. 2201/2003.

3.5 Laulība, pāru kopdzīve bez laulības, partnerattiecības, laulības šķīršana, laulāto atšķiršana, uzturēšanas saistības

Laulības lietās personiskās attiecības starp laulātajiem reglamentē tās valsts tiesību akti, kuras valstspiederīgie ir abi laulātie; citos gadījumos tās reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā laulātais pāris pavadījis lielāko daļu savas laulības dzīves.

Tiesību akti, kas piemērojami personiskām attiecībām, parasti attiecas arī uz laulāto mantisko attiecību regulējumu, kas nosaka laulāto kopīpašumu un mantas šķirtību, tomēr šajā ziņā var pieļaut izņēmumus, ja par to vienojušies laulātie vai citos gadījumos, kas īpaši noteikti tiesību aktos.

Itālijas tiesību akti arī atzīst savienību starp viena dzimuma personām (*unioni civili*, "viendzimuma laulības"), piemērojot gandrīz tādas pašas tiesību normas, kādas piemēro tradicionālai laulībai, izņemot adopcijas tiesības. Viendzimuma laulības reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā noslēgta laulība, izņemot, ja kāda no pusēm prasa, lai tiesa piemēro tās valsts tiesību aktus, kurā laulātie pavadījuši lielāko daļu savas kopdzīves. Mantisko attiecību regulējumam piemēro arī tās valsts tiesību aktus, kurā noslēgta viendzimuma laulība, tomēr ir iespējams starp laulātajiem reģistrēt vienošanos par to, ka piemērojami tiesību akti ir tās valsts tiesību akti, kurā dzīvo vismaz viens no laulātajiem vai kuras valstspiederīgais ir vismaz viens no laulātajiem.

Laulībai, kuru ārvalstīs noslēdzis Itālijas valstspiederīgais ar tā paša dzimuma personu, ir tāds pats spēks kā viendzimuma laulībai, ko reglamentē Itālijas tiesību akti.

Laulāto atšķiršanu un laulības šķīršanu, kā arī viendzimuma laulības izbeigšanas reglamentē Regula (ES) Nr. 1259/2010, kas prevalē pār Likumu Nr. 218/1995. Tā ļauj laulātajiem (vai partneriem reģistrētās partnerattiecībās) izraudzīties tiesību aktus, ja vien tie ir tās valsts tiesību akti, kurā dzīvo abi laulātie, tās valsts tiesību akti, kurā atradusies viņu pēdējā kopējā dzīvesvieta, ja vienošanās noslēgšanas laikā viens no viņiem tur joprojām dzīvo, tās valsts tiesību

akti, kuras valstspiederība ir vienam no laulātajiem, vai arī tās valsts tiesību akti, kurā atrodas tiesa, kas izskata attiecīgo lietu. Ja puses nav noslēgušas vienošanos, piemēro tos pašus piesaistes kritērijus prioritārā kārtībā (pirmais ir prioritārs attiecībā pret otro, utt.).

Visbeidzot, personām, kuras nav laulātas vai kuras dzīvo viendzimuma laulībā, ir iespēja noslēgt vienošanos par kopdzīvi. Šādu vienošanos reglamentē tās valsts tiesību akti, kuras valstspiederīgie ir abi pāra dalībnieki, ja viņiem ir viena un tā pati valstspiederība, vai arī, ja pāra valstspiederība atšķiras, tās valsts tiesību akti, kurā pāris pavadījis lielāko daļu savas dzīves.

Ģimenes uzturēšanas pienākumus reglamentē atbilstoši 1973. gada 2. oktobra Hāgas konvencijai.

Jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās reglamentē Regula (EK) Nr. 2201/2003.

3.6 Laulāto mantiskās attiecības

Itālijā piemēro vispārējo principu, kas nosaka, ka laulāto manta ir abu laulāto īpašums (*comunione dei beni*).

Tomēr laulātie var izvēlēties alternatīvu sistēmu, piemēram, sistēmu, kurā viņiem katram pieder savs īpašums (*separazione dei beni*), vai citu regulējumu, ko viņi nosaka, savstarpēji vienojoties.

3.7 Testamenti un mantojums

Ir nepieciešams nošķirt divus laikposmus.

Ja mantojums atklājas (*apertura della successione*) pirms 2015. gada 17. augusta, mantošanas tiesības reglamentē testatora nāves brīdī spēkā esošie tās valsts tiesību akti, kuras valstspiederīgais ir bijis testators. Dzīves laikā testators var savā testamentā norādīt, ka viņa mantojumam ir piemērojami viņa dzīvesvietas valsts tiesību akti; ja testators ir Itālijas valstspiederīgais, šī izvēle neietekmē to Itālijā dzīvojošo viņa neatraidāmo mantinieku tiesības, kuriem ir likumiskas tiesības uz daļu mantojuma (*legittimari*, Likuma Nr. 218/1995 46. pants).

Attiecībā uz mantojumu, kas atklājies 2015. gada 17. augustā un vēlāk, piemēro Regulu (ES) Nr. 650/2012, kas aizstāj iepriekš izklāstīto kārtību. Šādas mantošanas tiesības reglamentē testatora nāves brīdī spēkā esošie viņa pastāvīgās dzīvesvietas valsts tiesību akti. Testators kā tiesību aktus, kas reglamentē viņa mantojumu, var izvēlēties tās valsts tiesību aktus, kuras valstspiederīgais viņš ir izvēlies izdarīšanas laikā vai nāves brīdī. Ar minēto regulu arī tika ieviesta Eiropas mantošanas apliecība, kas apliecina tās turētāja kā mantinieka, legatāra vai testamentā izpildītāja statusu dažādās dalībvalstīs.

3.8 Nekustamais īpašums

Nekustamais īpašums, kustamais īpašums (šajā kontekstā nav lietderīgi sīkāk aplūkot noteikumus, kas attiecas uz nemateriālajiem aktīviem)

Īpašumtiesības un citas lietu tiesības reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā atrodas attiecīgais īpašums.

Attiecībā uz nekustamo īpašumu, kas atrodas ES dalībvalstī, piemēro Regulu (ES) Nr. 1215/2012 (regula "Brisele Ia" jeb regula "Brisele I bis") — tajā ir noteikts, ka attiecībā uz nekustamā īpašuma lietu tiesībām jurisdikcija ir tās dalībvalsts tiesām, kurā atrodas īpašums.

3.9 Maksātnespēja

Itālijas tiesību aktos nav konkrētu noteikumu par tiesību aktiem, kas piemērojami gadījumos, kad pastāv tiesību normu kolīzijas attiecībā uz maksātnespēju.

Vienoti noteikumi par ES dalībvalstu tiesību kolīziju normām ir noteikti Regulā (ES) Nr. 848/2015. Tajā ir paredzēts, ka maksātnespējas procedūra ir jāsāk dalībvalstī, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs; uz maksātnespējas procedūru un tās sekām attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā šāda procedūra ir sākta.

To daudzpusējo konvenciju saraksts, kuru līgumslēdzēja puse ir Itālija

1. LAULĪBA, LAULĀTO ATŠĶIRŠANA, LAULĪBAS ŠĶIRŠANA

1970. gada 1. jūnija Hāgas Konvencija par laulības šķiršanas un laulāto atšķiršanas atzīšanu.

Eiropas Padomes Konvencija par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu, atvērta parakstīšanai 2011. gada 11. maijā Stambulā (2013. gada 27. jūnija Likums Nr. 77).

2. PATERNITĀTE UN ADOPCIJA

1980. gada 5. septembra Minhenes Konvencija par tiesību aktiem, kas piemērojami uzvārdu un vārdu piešķiršanas gadījumos.

1993. gada 29. maija Hāgas Konvencija par bērnu aizsardzību un sadarbību starpvalstu adopcijas jautājumos.

3. NEPIILNGADĪGI BĒRNI

1961. gada 5. oktobra Hāgas Konvencija par iestāžu pilnvarām un tiesību aktiem, kas piemērojami attiecībā uz bērnu aizsardzību.

1980. gada 25. oktobra Hāgas Konvencija par starptautiskās bērnu nolaupīšanas civiltiesiskajiem aspektiem.

1980. gada 20. maija Eiropas Konvencija par nolēmumu atzīšanu un izpildi par bērnu aizbildnību un bērnu aizbildnības atjaunošanu.

1996. gada 19. oktobra Hāgas Konvencija par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, atzīšanu, izpildi un sadarbību attiecībā uz vecāku atbildību un bērnu aizsardzības pasākumiem (2015. gada 18. jūnija Likums Nr. 101).

4. UZTURĒŠANAS SAISTĪBAS ĢIMENES ATTIECĪBĀS

1956. gada 20. jūnija Ņujorkas Konvencija par likumu, kas piemērojams uzturēšanas maksāšanas pienākumam attiecībā uz bērniem.

1973. gada 2. oktobra Hāgas Konvencija par to nolēmumu, kas attiecas uz uzturēšanas saistībām, atzīšanu un izpildi.

1973. gada 2. oktobra Hāgas Konvencija par uzturēšanas pienākumiem piemērojamiem tiesību aktiem.

5. VALSTSPIEDERĪBA UN BEZVALSTNIECĪBA

1954. gada 28. septembra Ņujorkas Konvencija par bezvalstnieka statusu.

1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencija par bēgļa statusu un 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokols.

6. MANTOŠANA

1973. gada 26. oktobra Vašingtonas Konvencija par vienotu likumu, kas piemērojams starptautiskam testamentam.

1973. gada 2. oktobra Hāgas Konvencija par mantošanas starptautisko pārvaldību.

7. LĪGUMSAISTĪBAS

1980. gada 19. jūnija Romas Konvencija par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām.

1988. gada 16. septembra Lugāno Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās.

8. STARPTAUTISKĀ TIRDZniecība

1955. gada 15. jūnija Hāgas Konvencija par tiesību aktiem, kādi piemērojami starptautiskai preču pirkšanai un pārdošanai.

1980. gada 11. aprīļa Vīnes (ANO) Konvencija par starptautiskajiem preču pirkuma-pārdevuma līgumiem.

1956. gada 19. maija Ženēvas Konvencija par kravu starptautisko autopārvadājumu līgumu.

9. KREDĪTINSTRUMENTI

1930. gada 7. jūnija Ženēvas Konvencija, kurā paredzēts vienots regulējums attiecībā uz vekseljiem un parādzīmēm un atsevišķām tiesību kolīziju normām.

1931. gada 19. marta Ženēvas Konvencija, kurā paredzēts vienots regulējums attiecībā uz čekiem un atsevišķām tiesību kolīziju normām.

10. ĀRPUSLĪGUMISKAS SAISTĪBAS

1960. gada 29. jūlija Parīzes Konvencija par trešo pušu atbildību kodolenerģijas jomā.

1969. gada 29. novembra Briseles Konvencija par civilo atbildību par naftas piesārņojuma radītajiem zaudējumiem.

11. ŠĶĪRĒJTIESA

1958. gada 10. Jūnija Ņujorkas Konvencija par ārvalstu šķīrējtiesu nolēmumu atzīšanu un izpildīšanu.

1961. gada 21. aprīļa Ženēvas Konvencija par starptautisko komercšķīrējtiesu.

12. TIESISKĀ PALĪDZĪBA UN TIESU IESTĀŽU SADARBĪBA

1954. gada 1. marta Hāgas Konvencija civilprocesa jautājumos.

1965. gada 15. novembra Hāgas Konvencija par tiesas un ārpus tiesas dokumentu izsniegšanu civillietās vai komercietās.

1970. gada 18. marta Hāgas Konvencija par pierādījumu iegūšanu ārvalstīs civillietās vai komercietās.

1988. gada 16. septembra Lugāno Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās.

13. MANTOJUMA AIZGĀDNĪBA

1985. gada 1. jūlija Hāgas Konvencija par aizgādību, kas piemērojama mantošanas tiesībās, un tās atzīšanu.

Koordināciju starp starptautisko konvenciju noteikumiem, jo īpaši vienotām tiesību normām, un atbilstošajām starptautisko privāttiesību vietējām normām nodrošina Likuma Nr. 218/1995 2. pants, saskaņā ar kuru fakts, ka situācijai vai attiecībām ir piemērojama vietējo tiesību aktu darbības joma, netraucē tajā pašā lietā piemērot starptautiskās konvencijas, kas ir spēkā attiecībā uz Itāliju.

Lapa atjaunināta: 08/12/2020

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.